OŘÍK

Farní zpravodaj

OSTROVAČICE, ŘÍČANY, VEVERSKÉ KNÍNICE

21. PROSINCE 2014

ČÍSLO 21

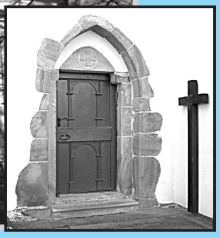

Milí farníci,

rok 2014 je pomalu za námi, za pár dní začne rok nový. S Boží pomocí ho chceme určitě co nejlépe začít. Vánoce, které jsou už za dveřmi ☺, mohou být naší posilou a inspirací pro dobrý začátek roku 2015.

O Vánocích začalo něco nového: Začal nový svět, ve kterém je Bůh tělesně přítomen. S Ježíšem do světa přišla radost pro všechen lid. Když se díváme na narozeného Ježíška, vnímáme jeho krásu, čistotu, pokoru, otevřenost... Právě zde se můžeme naučit, jak začínat.

V některých náboženských tradicích se hovoří o tzv. „mysli začátečníka“, čímž se charakterizuje správný postoj člověka – nejen ve chvíli, kdy člověk začíná něco nové (jako je nový rok), ale stále – je to nejlepší životní postoj: máme být vždy jako začátečníci.

- *V mysli začátečníka existuje mnoho možností, v mysli odborníka jen několik…*
- *Mít mysl začátečníka znamená mít otevřený a pohotový postoj a být osvobozen od předsudků, ať přistupujete k čemukoliv.*
- *Začátečníkova mysl je vlastně prostor, kde mysl neví, co má dělat. Je to ten skvělý stav, kdy si nejste ničím jisti, ale dosud jste bez obav, zcela k dispozici danému okamžiku.*
- *Mít mysl začátečníka znamená mít čistý štít – čistou nevinnost, kdy je všechno svěží a nové. Tato nevinnost otevírá mnohé dveře v životě.*

Ježíš nepřišel jako mocný Bůh, jako ostřílený válečník, „borec“, který si ví se vším rady a který si sám stačí, protože nikoho nepotřebuje, a už vůbec ne člověka. Ježíš přišel jako malé dítě, závislé na svých rodičích, ochotné naslouchat a s touhou se učit. To je onen postoj začátečníka a při příležitosti letošních Vánoc Vám ho všem přeji, spolu s bohatstvím dalších vánočních Božích milostí.

Váš farář Ludvík Bradáč

Jsi chlebem

Josef Hrdlička

Jsi chléb pro všechny hladové – jsi nápoj naší žízni,
jsi písní, jež vlévá naději – a síla v každé trýzni.
Jsi oblak světlem zářící – co změní temnost v den,
jsi déšť, jenž úhor vyprahlý – v úrodnou změní zem.

Jsi paží, jež v pádu zvedne mne – jsi dlaní, jež nás podpírá,
jsi náruč, jež pevně přitiskne – když všechno selhává,
jsi náruč, která přitiskne – a v níž i mrtvý ožívá.

Jsi chléb - - jsi nápoj - - jsi píseň a síla!
Jsi ruka - - jsi dlaň - - jsi cíl dobrého díla!
Jsi Slovo - - Jsi život – Jsi láska – Můj Pán!
Jsi náruč – v níž tebe – i sebe nalézám.

POŘAD VÁNOČNÍCH BOHOSLUŽEB 2014

P. Ludvík Bradáč

středa 24.12.	*Štědrý den*	16:00	Říčany
		20:30	Ostrovačice
		22:00	Veverské Knínice
čtvrtek 25.12.	**Boží hod vánoční**	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
		10:30	Veverské Knínice
pátek 26.12.	*sv. Štěpána, prvomučedníka, svátek*	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
neděle 28.12.	*sv. Rodiny, svátek*	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
		10:30	Veverské Knínice
středa 31.12.	*sv. Silvestra I., papeže a mučedníka* Poděkování za uplynulý rok	15:00	Ostrovačice
		16:30	Veverské Knínice
čtvrtek 1.1.	**Slavnost Matky Boží, Panny Marie**	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
		10:30	Veverské Knínice
neděle 4.1.	**Slavnost Zjevení Páně**	7:45	Ostrovačice
		9:00	Říčany
		10:30	Veverské Knínice

KALENDÁRIUM bohoslužeb a akcí zima 2014/15

P. Ludvík Bradáč

Vánoční svátostné požehnání	středa 25. 12.	Na Boží hod vánoční odpoledne ve 14 hodin se v kostele v Ostrovačicích bude konat pobožnost, při které zazpíváme pár koled, pomodlíme se a přijmeme svátostné požehnání.
Žehnání vína	neděle 28. 12.	Odpoledne ve 14 hodin se bude na faře konat tradiční požehnání vína při příležitosti svátku sv. Jana Evangelisty.
Tříkrálová sbírka	neděle 4. 1.	Ve všech našich obcích proběhne obvyklá sbírka na chudé a potřebné. Termín bude ještě upřesněn.
Zpívání u jesliček	neděle 4. 1.	V 16.00 hodin v kostele v Říčanech
Vánoční koncert	neděle 11. 1.	V neděli 11. 1. odpoledne v 15.30 hodin v kostele ve Veverských Knínicích se bude konat vánoční koncert.
Týden modliteb za jednotu křesťanů	neděle 18. 1.	V neděli 18. 1. (památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů) zahájíme Týden modliteb za jednotu křesťanů.
Setkání u hrobu o. Bedřicha	středa 4. 2.	Toto každoroční setkání se bude tentokrát konat při příležitosti úmrtí o. Bedřicha. Začátek setkání je v 17:30 na hřbitově v Ostrovačicích. Setkání pak pokračuje mší sv. v kostele v 18 hodin a posezením na faře.
Pomazání nemocných	neděle 8. 2.	Při všech třech mších svatých bude udělována svátost nemocných nemocným a starým farníkům.
Popeleční středa	středa 18. 2.	Na Popeleční středu, kdy je den přísného postu, začínáme dobu postní, dobu přípravy na největší svátky, Velikonoce. Mše sv. budou takto: v 17 hodin ve Veverských Knínicích a v 18.30 v Ostrovačicích. Při nich budou věřící označováni posvátným popelem.
Postní duchovní obnova	sobota 22. 2.	Tuto sobotu, nebo některou jinou v době postní, proběhne duchovní obnova, součást naší přípravy na Velikonoce.
Setkání seniorů	středa 18. 3.	Na faře v 9 hodin se bude konat obvyklé setkání seniorů, plné poučení i povzbuzení.
Předvelikonoční zpovídání	pátek 27. 3.	V pátek před Květnou nedělí bude příležitost ke svátosti smíření přede mší sv. v Ostrovačicích o něco dříve než obvykle. Po půl šesté by měl přijít i o. Dominik, který v případě potřeby bude zpovídat i přede mší svatou.
Setkání mládeže s o. biskupem	sobota 28. 3.	Tak jako každý rok se i letos mládež setká se svým diecézním biskupem. Setkání proběhne v brněnské katedrále a začíná v 8.30.
Květná neděle	neděle 29. 3.	Květnou nedělí vstupujeme do Svatého týdne. Bohoslužby se budou konat takto: v Ostrovačicích v 7.30, v Říčanech v 9.00 a ve Veverských Knínicích v 10.30. Na začátku každé bohoslužby bude průvod s ratolestmi, který symbolizuje slavný vjezd Ježíše Krista do Jeruzaléma.

K Vánocům…

Peter Žaloudek, Vídeň, 2014

Nedávno jsem v rakouském rozhlasu poslouchal relaci o charitativní světové organizaci Licht für die Welt – Světlo pro svět. Kromě jiného mě v ní zaujal příběh Davida, který žije ve vesnici Kotobi na jihu Súdánu, jedné z nejchudších zemí světa. Jeho příběh vyprávěl pan Rupert Roniger, který zmíněnou dobročinnou organizaci vede. S Davidem, pocházejícím z početné rodiny, se poprvé setkal v roce 2006. Jako čtyřletý chlapec onemocněl David zákeřnou nemocí, kterou v této chudé zemi nebylo možno léčit podle standardů civilizovaných států. Z nemoci se sice časem vykřesal, ale zůstaly mu po ní ochrnuté nohy. Všude ho pak museli nosit na rukou – do školy, na záchod, k jídlu. Když pan Roniger viděl, že kluk je jinak zdravý, bystrý a plný energie, poradil rodičům, ať více dbají i na rozvoj jeho duševních schopností. Zařídil, aby tehdy již patnáctiletý hoch dostal zvláštní dopravní prostředek – tříkolový invalidní vozík, jehož kola se uváděla do pohybu pomocí rukou. David měl z tohoto „vozidla" nesmírnou radost. Brzy mu zmohutněly svaly na pažích, hruď se vzedmula, tělo napřímilo. Povzbuzen tímto úspěchem se rozhodl zřídit si v jedné části obydlí malou dílničku, kde od té doby opravuje a seřizuje kola pro celou vesnici. Svou prací tak podstatně přispívá k živobytí celé své rodiny. Jeho sebevědomí náramně vzrostlo. Všichni ve vesnici i v širém okolí si ho váží. Stal se z něho jiný člověk, hrdý na to, že nikomu není na přítěž. Motivovalo ho to i k tomu, aby se naučil hrát na adungu, velkou africkou harfu. S dalšími nadšenci z vesnice založili malý orchestr, pravidelně nacvičují a hrají při různých slavnostech a kostelních bohoslužbách.

Z malého dítěte, kterého nemohly unést vlastní nohy, se stal mladík, který nese zodpovědnost. Zodpovědnost za sebe, ale i za svou rodinu. Z tvora, který sám potřeboval pomoc, se stal silný, sebevědomý muž se zářícíma očima, který spoluvytváří život a dění ve své vesnici.

Svoje vyprávění zakončil pan Roniger těmito slovy: „David přinesl do mého života světlo. Je příkladem toho, že mnohokrát i malé impulzy navedou život do zcela jiných, nových kolejí." (Radio Ö1, Gedanken zum Tag, 9. 10. 2014, 6:55 hod.)

Blíží se Vánoce. Těšíme se na stromeček, kapra, těšíme se na teplo rodiny, na dárky. Největší radost z Vánoc mívají děti. Z dárků, ale jistě i z toho daru největšího – z atmosféry krásné rodiny. Kardinál Schönborn u příležitosti letošní synody o rodině v Římě napsal: „Frank Schirrmacher, známý německý novinář, označil rodinu za *fabriku na budoucnost*, která jako jediná má sílu navzdory všemu přežít. Nazývá ji dokonce *s ničím nesrovnatelným zázrakem, místem, které produkuje důvěru, osudovým společenstvím*, kterého si člověk

začne vážit teprve tehdy, když se mu vede špatně. Podle Franka Schirrmachera to není sociální systém státu, kdo v dobách bídy a neštěstí nabízí síť rozličných způsobů pomoci, ale právě fungující rodina.“ (HEUTE, 10. 10. 2014, str. 22).

Až budeme myslet na to, co všechno bychom mohli či měli dát našim nejmilejším pod stromeček, možná by nebylo špatné vzpomenout si na Davida z jižního Súdánu. Takových Davidů jsou na světě tisíce, možná dokonce miliony. (*U příležitosti udělení letošní Nobelovy ceny za mír Malale Júsafzajové z Pákistánu a Kajlašovi Satjarthímovi z Indie bylo zveřejněno, že na světě žije téměř 60 milionů dětí, které nechodí do školy, neumí psát ani číst, a které již od nejútlejšího věku musí vykonávat těžké manuální práce, ba dokonce bojovat se zbraní v ruce.*) Jsme-li schopni darovat svým nejbližším atmosféru harmonické, vřelé rodiny, jistoty a lásky, darujeme jim to nejhezčí, nejzávažnější a nejdůležitější, co jim jen můžeme dát. A jestli pak zbude něco navíc, co pro našince nemá podstatnou hodnotu, tak to prosím darujme těm bezejmenným Davidům. Dětem patří budoucnost, svět, a jestli je naučíme létat – bude se nám všem na tomto vesmírem plujícím korábu dařit lépe...

Přeji všem radostné a požehnané Vánoce.

KRÁTKÉ OHLÉDNUTÍ ZPĚT

Z posledního rozloučení s panem Janem Strakoněm

Pohřeb pana Strakoně proběhl v knínickém kostele 2. října 2014. Za farníky a přátele se s ním rozloučil Jiří Koch. Zde zveřejňujeme tu část projevu, která popisuje vztah zemřelého k církvi, farnímu společenství a knínickému kostelu.
V druhém příspěvku na něho pěkně a vřele vzpomíná Marie Ševčáková z Říčan.

Doprovázíme na poslední cestě pana Jana Strakoně, váženého spoluobčana, pracovitého a poctivého člověka, významného člena našeho farního společenství. Zemřel náhle a nečekaně v úctyhodném věku téměř 90 let. Stalo se to během noci, po níž hned ráno se chtěl vydat na cestu do poutního místa Mariazell, aby tam před uctívanou soškou vzdal hold Panně Marii. Všemohoucí Bůh pozval místo toho svého věrného služebníka Jana na pouť, která, jak věříme, skončila přímo před samotnou Pannou Marií na nebesích.

Zde v kostele bych chtěl především zdůraznit, jak pan Strakon velice preferoval svou přináležitost ke katolické církvi. To je ovšem nešikovně řečeno, on tím spojením s církví Kristovou a s místním farním společenstvím žil po celý svůj život stejně samozřejmě a přirozeně jako člověk přirozeně zahání žízeň sklenicí vody. Nebo bych mohl opakovat to, co řekl přede mnou pan farář, a v případě pana Strakoně je to zcela pravdivé, že tento kostel byl jeho druhým domovem!

Nevynechal žádnou mši svatou, o každé neděli přicházel o půl hodiny dřív, aby se modlil a ostatním předříkával růženec. Chodil ke svátosti smíření a pravidelně a pokorně přijímal Tělo Páně. Jako lektor čítával před evangeliem z Písma, od farníků během mší vybíral milodary na potřeby farnosti. O velikonočních svátcích se podílel na svátečním přednesu pašijí. Řadu let se při mikulášských besídkách konaných v tomto prostoru oblékal do starých ornátů, aby dětem zpřítomnil osobnost sv. Mikuláše, patrona tohoto kostela. Bytostně rád zpíval, především mariánské písně, ať už to bylo v kostele, při poutích, při zájezdech autobusem.

Byl velkým ctitelem Panny Marie. Navštívil snad všechna známá poutní mariánská místa na Moravě, v Čechách a na Slovensku. V loňském roce se zúčastnil velké pouti po mariánských svatyních západní Evropy, během níž se poutníci dostali až k Atlantskému oceánu. Dvakrát navštívil Svatou zemi, speciálně Jeruzalém, aby viděl a dotekem svých nohou poznal místa, po nichž před dvěma tisíci lety chodíval během svého pozemského života náš Pán Ježíš Kristus.

Tato touha vycházela z víry, jež měla dva pevné pilíře, jeho víra byla eucharistická a mariánská. Pan Strakon dokazoval svou víru i hmatatelnými

skutky, jak nás k tomu vybízí apoštol sv. Jakub. Jako elektrikář se podílel na opravě el. vedení v kostele, zapojil se do prací při generálních opravách kostela na konci minulého století, s už zemřelým p. Bohumilem Cardou zhotovili obložení dřevěných schodů na kůr. Mnoho let se staral o výzdobu kostela před vánočními svátky, byl dlouholetým stavitelem betléma.

Neúnavně se staral o prostranství okolo kostela, sekl trávu, stříhal růže, na podzim shraboval listí ze stromů, zametal chodník, v zimě odhrnoval sníh. Když mu s přibývajícím věkem sil ubývalo, přestal některé práce vykonávat, ale snažil se najít nástupce.

Odchod, zvlášť nenadálý, způsobí vždy smutek a bolest v srdcích pozůstalých. V případě pana Jana Strakoně truchlíme všichni, co jsme s ním byli v úzkém spolužití. Díky jeho otevřené a srdečné povaze a upřímnosti nám bude dlouho scházet.

Na druhé straně právě v jeho případě musíme být i v tomto okamžiku vděčni Bohu, že nám dal příležitost ho poznat, žít s ním a radovat se z jeho společnosti. Vzpomínejme na něho v dobrém, poslužme mu prosbou a vroucí modlitbou k Bohu, aby jeho vřelá víra došla naplnění v nebeském Jeruzalémě!

Poslední pouť pana Strakoně

Marie Ševčáková

Moje poslední setkání s panem Strakoněm bylo asi tři týdny před naší poutí do Mariazell. Nadšeně mi vyprávěl, že se dodatečně přihlásil a jestli pojedu také, prý se uvolnilo místo. Byla jsem trochu překvapená, vždyť podle seznamu, který jsem měla, byl autobus již plně obsazen. O nikom, kdo by se odhlásil, jsem zatím nevěděla. Řekla jsem mu o tom a zároveň dodala, že do našeho odjezdu se může ještě někdo odhlásit, vždyť to se stává. Rozcházeli jsme se s tím, že se opět brzy uvidíme.

V uvedenou sobotu mne při příjezdu zájezdového autobusu do Vev. Knínic překvapilo, že pan Strakon mezi poutníky chybí. Nestávalo se u něj, že by někdy přišel pozdě. Rád cestoval i ve svém vyšším věku a do mariánských

svatyní jezdil vždycky moc rád. Rozhodli jsme, že mu pojedeme naproti k jeho domu. V jeho oknech se svítilo, což nám dávalo naději, že je doma. Avšak po delším marném zvonění a bušení, se dveře neotvíraly. Co teď, co máme dělat? Pan Čertek se snažil uvědomit příbuzné a zajistit tak nezbytnou a okamžitou pomoc. Odjížděli jsme se smíšenými pocity, nedobrou předtuchou a obavou. Ve společné modlitbě jsme vše svěřili do Božích rukou a pokračovali v cestě do Mariazell.

Na tomto krásném poutním místě, před oltářem Panny Marie jsme předkládali své prosby i poděkování a jistě mezi nimi byly i za pana Strakoně. Nic jsme nevěděli o tom, co se v té době dělo daleko od nás. Za sebe mohu říct, že veškeré obavy jako by zmizely. Najednou jsem mohla vnímat vnitřní pokoj, radost a veškerou tu krásu kolem.

Když jsme na zpáteční cestě přejeli hranice a dozvěděli jsme se smutnou zprávu o úmrtí pana Strakoně, pomodlili jsme se opět všichni za spásu jeho duše. V tu chvíli jsem věděla, že je v dobrých rukou. A také to, že byl přítomen i na té pouti s námi. Vždyť jsme jej v duchu nesli každý s sebou.

Říká se, že kdo umírá v sobotu, v den zasvěcený Panně Marii, toho Panna Maria doprovází. Nevím, zda je tomu skutečně tak, mám však za to, že v tento den se pan Strakoň vydal na pouť spolu s P. Marií, které byl opravdovým ctitelem.

Překvapení pro knínické farníky

Jiří Koch

Ti, co v neděli 5. října přišli v Knínicích do kostela, byli nečekaně, ale velmi příjemně překvapeni: celou mši svatou provázeli liturgickým zpěvem členové Brněnského ekumenického sboru. Jednalo se vlastně o malý koncert duchovní hudby, který slavnostně a krásně ozvláštnil průběh běžné nedělní slavnosti. Příhodné bylo, že v tu neděli probíhaly v obci krojované hody.

Nutno dodat, že podobným způsobem BES doprovodil v tutéž neděli i ranní mši sv. v Ostrovačicích. Zásluhu na tom má otec Ludvík, který členům sboru poskytl ke zkouškám na uvedený víkend prostory farního centra.

Protože se vystoupení BES Kníničanům líbilo a ti to dali najevo dlouhým potleskem, členové sboru jim zazpívali přídavek, a dokonce slíbili, že by v budoucnu mohli přijet se samostatným vystoupením.

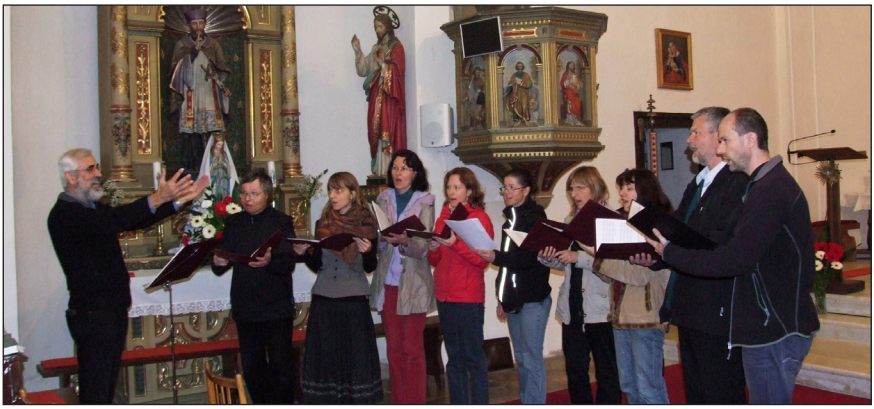

Milé překvapení čekalo knínické farníky také v neděli 17. srpna, kdy se zdejší mše sv. zúčastnil ing. Stanislav Juránek, dřívější hejtman Jihomoravského kraje a jeden z vrcholných představitelů KDU-ČSL.

Pobýval na motocyklovém závodě O velkou cenu ČR. Jako praktikující katolík odjel do blízkých Ostrovačic, aby se zúčastnil nedělní mše sv. Jenže, ta už byla skončena, z nástěnky před kostelem se ale dověděl, že druhá mše probíhá právě v Říčanech, a tak využil šanci stihnout pohodlně alespoň další mši - v Knínicích.

Šlo tedy spíš o (časovou) náhodu, ale bylo to pěkné, milé setkání. Ing. Juránek si nevtíravě a velmi přátelsky popovídal s lidmi, kteří přicházeli do kostela, s mnohými si stiskl ruku. Improvizovaná beseda pokračovala i po skončení bohoslužby. Otce Ludvíka pochválil, že „zveřejňuje svou pracovní dobu“, díky tomu mohl být účasten mši svaté.

František Čertek: 75

Redakční rada

Koncem října oslavil František Čertek své 75. narozeniny. Mladý duchem i svými aktivitami mohl by rozdávat elán a chuť do života mnoha daleko mladším spoluobčanům. Řadu let k plné spokojenosti pana faráře vykonává práci knínického kostelníka, zajišťuje korektní chod církevních obřadů a stará se o denní záležitosti kolem kostela.

Farníci mu dopředu popřáli už při mši sv. v neděli 19. října. I touto cestou mu děkujeme za veškerou starostlivost a čas věnovaný knínickému kostelu.

Do dalších let mu přejeme stálé zdraví těla i duše a vyprošujeme hojnost Božího požehnání.

Svatá Anežka Česká a sametová revoluce

Jiří Koch

V právě probíhajících listopadových dnech se v televizi a ostatních médiích vzpomíná na události, které u nás proběhly před čtvrt stoletím. Ten zájem je pochopitelný, protože tehdy se v naší zemi zhroutila totalitní moc, která si dělala ambice být tu „na věčné časy".

Mnoho lidí, hlavně křesťanů, bylo a je pevně přesvědčeno, že za ten nenásilný, nečekaný a téměř zázračný přechod ke svobodě v naší zemi máme být vděčni Anežce Přemyslovně, která byla tehdy právě čerstvě svatořečena. Toto přesvědčení a víra vycházejí z dávného proroctví, které říkalo, že v Čechách bude dobře, až bude Anežka Přemyslovna prohlášená za svatou.

Akt kanonizace je v církvi dlouhotrvající proces, a i v této konkrétní podobě byl připravován dlouho před listopadovými událostmi. Nikdo neměl tušení, co se v té době bude v zemi dít.

Samotné svatořečení proběhlo v neděli 12. listopadu 1989 v Římě v bazilice sv. Petra. Doma ve vlasti jsme průběh slavnosti mohli sledovat, protože ji vysílala ČT. Přímo na místě se jí zúčastnilo na deset tisíc českých poutníků. Mezi účastníky byl samozřejmě pražský arcibiskup František kardinál Tomášek, několik biskupů, kněží, a to i těch, co žili v té době v emigraci. S českými poutníky se promíchali Poláci, protože spolu současně s Anežkou byl svatořečen polský kapucín Adam Chmielowski. Magda Valešová z Říčan, která se kanonizace také jako poutnice zúčastnila, vyjádřila v jedné své pozdější vzpomínce jasně a stručně, co poutníci tam na místě cítili: Radost, naději, a sílu Ducha svatého!

Po vyslovení kanonizační formule papežem Janem Pavlem II. se chrám sv. Petra ve Vatikánu naplnil dlouhotrvajícím potleskem. Na znamení svých díků poté čeští poutníci zapěli hymnus Chvála Bohu na výsostech.

V pondělí, druhý den po kanonizaci, proběhla pro české poutníky generální audience se Svatým otcem v aule Pavla VI. Jan Pavel II. svůj projev zahájil slovy: „Toto je den, který připravil Pán!". Nadšení přítomných bylo obrovské, velmi dopodrobna mi to po návratu domů popisoval jeden z mladších spolupracovníků, který se poutě také zúčastnil.

Umím si dobře představit, jaké to muselo být. S manželkou jsme zažili asi něco podobného o rok později. Pražské arcibiskupství pořádalo od listopadu 1990 do února 1991 k 1. výročí svatořečení Anežky týdenní poutě do Říma. Zařadili nás do turnusu v lednu 1991. Jádrem programu byla návštěva Vatikánu a setkání se Svatým otcem. Rád na to dodnes vzpomínám, byl to zážitek na celý život!

Různé bohoslužby vyjadřující poděkování Bohu za svatořečení Anežky České se konaly v těch listopadových dnech roku 1989 po celé zemi. My jsme se s rodinou a několika přáteli zúčastnili přesně v onu neděli 12. listopadu 1989 odpolední slavnostní bohoslužby v bazilice Nanebevzetí Panny Marie v klášteře Porta coeli v Předklášteří u Tišnova. Prostor baziliky byl do posledního místečka naplněn lidmi, kteří modlitbou a zpěvem děkovali nadšeně Bohu za Anežčino svatořečení a pozorně sledovali průběh mše a promluvu hlavního celebranta. Byl jím Michael J. Pojezdný, opat premonstrátského kláštera v Praze na Strahově. Výrazně byla připomínána také královna Konstancie, matka Anežky a zakladatelka kláštera, nad jejímž hrobem se bohoslužba konala.

Po skončení bohoslužby jsme z baziliky odcházeli nadšeni a plni velkého očekávání. To se začalo naplňovat hned následujícího dne. Z televize jsme se dověděli, že Němci začali bourat berlínskou zeď. A u nás stále nic – ale, jak se brzy ukázalo, jen nakrátko.

Od začátku následujícího týdne se lidé v Praze začali shromažďovat v ulicích, po večerech manifestovali stále ve větším počtu na Václavském náměstí. Byla to reakce na brutální zákrok bezpečnostních složek proti studentům při manifestaci konané v pátek 17. listopadu, pouhých 5 dní po svatořečení Anežky. Pád režimu nastal! Na počátku tohoto procesu bylo svatořečení Anežky České. Když uprostřed týdne kardinál Tomášek při návratu z Říma vystoupil na letišti v Praze z letadla, první slova, která prý uslyšel, byla: „Eminence, tady je revoluce.“

Arcibiskup František Tomášek byl o následující sobotě 25. listopadu dopoledne hlavním celebrantem mše sv., kterou domácí slavnosti Anežčina svatořečení vrcholily. Sloužil ji v katedrále sv. Víta na pražském hradě. Mše vyzněla jako vděčné poděkování českého národa Bohu za dar svatořečení Anežky Přemyslovny. Pan kardinál ji končil odhodlaným zvoláním „Kristus – pravda – vítězství!“ a při tom ve zdvižené pravici držel historický kříž pocházející z vykopávek na Velké Moravě. Týž večer, když mu manifestanti přišli poděkovat, z balkonu arcibiskupství je ujistil slovy „Bůh je na vaší straně“.

Téhož dne v sobotu 25. listopadu odpoledne se na letenské pláni v Praze konala obrovská manifestace. Údajně bylo přítomno osm set tisíc lidí. Mluvili politici, herci, spisovatelé, zpívali známí zpěváci. K osobnosti Anežky České se vrátil známý herec Radoslav Brzobohatý, který recitoval několik následujících veršů: „Už aby svědomí nehladovělo v celách, Už aby Anežka Česká požehnala své zemi, Už abychom se mohli podívat Bohu do očí, že jsme se nezpronevěřili.“ (Verše jsou součástí rozsáhlé sbírky s názvem Anežka Česká básníka Jaromíra Hořce. Autor ji dokončil v roce 1987, a příznačné pro tehdejší režim bylo, že oficiálně nesměla být u nás vydána. Mezi lidmi se šířila opisováním.)

A to vše se odehrálo za pouhých 13 dnů od Anežčina svatořečení, no řekněte, nebyl to opravdu zázrak?!

I po 25 letech musím znovu a znovu děkovat Bohu, že jsem mohl spolu se svým zetěm prožít tento listopadový den osobně v Praze a zúčastnit se jak bohoslužby v katedrále, tak manifestace na Letné. Po návratu domů jsme radostně celé rodině hlásili:

Jasná zpráva = máme svobodu!

Od památné listopadové mše sv. v roce 1989, konané v bazilice kláštera Porta coeli v den kanonizace sv. Anežky se nad místem posledního odpočinku královny Konstancie touto dobou rok co rok scházejí lidé, aby si připomněli svatořečení její dcery Anežky, a poděkovali za dar svobody, který je s jejím svatořečením spojován. Jsou to i naše díky. Zároveň chceme prosit Pána, abychom si všech nabytých svobod jako národ i jako jednotlivci uměli vážit. S modlitbami a prosbami se obracíme ke svaté Anežce, aby se za nás u Boha přimlouvala. Činíme tak podle doporučení Svatého otce Jana Pavla II., které vyslovil při jejím svatořečení:

„Svatá Anežka je nebeskou ochránkyní na naší každodenní cestě plné překážek. Můžeme se k ní tedy obracet s velkou důvěrou a nadějí."

O KŘESŤANSKÉ POMOCI

Výsledky sbírek v našich kostelích

P. Ludvík Bradáč

Datum	Účel	Ostrovačice	Říčany	Vev. Knínice
7. 9.	farnost	3100	5160	1720
14. 9.	církevní školství	1200	1680	880
12. 10.	farnost	2200	3150	1690
19. 10.	misie	2400	2410	1640
2. 11.	pronásledovaní křesťané	9400	3670	3350
9. 11.	farnost	3200	4000	1000

Red Bull

Peter Žaloudek, Vídeň, 31. května 2014

Povím vám příběh. Neskutečný. Vypadá jako pohádka. Bohužel ale i bohudík je pravdivý, záleží na tom, z jakého úhlu se na něj podíváme.

Na naši kliniku, kde denně ozařujeme kolem 60 lidí s rakovinou a která je pro mě místem setkávání s mnoha lidskými osudy, nyní chodí také jeden osmdesátiletý pán. První, čím upoutal mou pozornost, byl ručník, který si s sebou přinesl, aby si na něj během terapie mohl lehnout. Byly na něm egyptské hieroglyfy, pyramidy, papyry, portréty faraonů. Stal se mi záminkou k navázání kontaktu, abych se vyhnul alespoň na chvíli diskusi o chorobách, rakovině a ozařování. Vyslovil jsem obdiv nad tím netypickým ručníkem a zeptal se pána, jestli ho má z Egypta. „Ano“, zněla stručná odpověď.

Dál už nic neřekl, a tak jsem podnikl další pokus o navázání kontaktu a zeptal jsem se, jestli ho má z dovolené, kterou v Egyptě prožil. Řekl, že když před 20 lety odešel do penze, opravdu v Egyptě dovolenou prožil, ale že tam od té doby cestuje pravidelně jednou měsíčně, a to z jiných důvodů. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem to dobře pochopil, a tak jsem znovu nabral odvahu a zeptal se, jestli tam má někoho blízkého nebo snad nějakou práci. Odpověděl: „No, dnes už tam pár blízkých lidí mám, ale ani nevím, jsou-li ty moje návštěvy pracovní, nebo ne.“

To už mě ten tajuplný pán opravdu zajímal. Jen jsem si nebyl jistý, je-li vhodné a taktní pokračovat v tom mém „výslechu“, a tak jsem se raději začal plně věnovat své práci. Pak jsme se rozloučili. Moje pracovní činnost má však mimo jiné i tu výhodu, že mi umožňuje během oněch několika dlouhých týdnů, které ozařovací terapie vyžaduje, navázat s pacienty hlubší kontakt a pokračovat v „načatých“ diskusích. Bylo tomu tak i v případě zmíněného pána. Každý den, kdy jsme se sešli, se z nás stávali stále bližší partneři. V těch chvílích jsem si nepřipadal jako terapeut, a ani on se necítil jako pacient. Dověděl jsem se mnoho zajímavého z jeho života, co mě nenechalo lhostejným, co si nemohu nechat jen pro sebe. Musím se podělit o svůj obdiv, který ve mně tento člověk vyvolal.

„Víte, když jsme před těmi lety přijeli do Egypta na dovolenou, abychom si prohlédli pyramidy, Údolí králů a další památky, projížděli jsme také různá města a vesnice; všude jsme viděli stovky malých dětí, které se jen tak potulovaly a živořily na ulicích. Nikdo se jim nevěnoval, říká se jim tam ´děti ulice´. Ty výjevy byly tak silné, že totálně přebily obraz pyramid a dávné mocné říše. Když jsem to srovnal s tím, co všechno jsme dávali my našim třem dětem (dnes má nejstarší 56 let), jen aby mohly vyrůstat v dobrých podmínkách, nemohl jsem spát.

Po návratu do Vídně jsem se začal zajímat o to, jak by se dalo těm ubohým egyptským dětem pomoci. Dověděl jsem se o různých projektech katolické charity, která tomu věnuje značné finanční prostředky, posílá tam

lidi a buduje v Egyptě domovy, jesle a školky. Uvědomil jsem si, že něco takového chci od nynějška konat i já: přispívat finančně, a zároveň dělat také něco konkrétního, když jsem stále ještě zdravý, mám dost energie a život mě baví. Jenže jak to zařídit? Když jsem se zeptal v jedné charitní pobočce v Salzburgu, někdo mi tam tehdy pověděl o začínajícím projektu pana Dietera Matteschitze, jednoho z nejbohatších lidí v Rakousku."

Pro ty, kteří jméno tohoto rakouského podnikatele ještě neznají, je zde stručná charakteristika: Pan Matteschitz se stal miliardářem tak, že vymyslel nápoj Red Bull, což je něco na způsob Coca-Coly. Tento „energii dobíjející" nápoj se dnes prodává ve velkém množství po celém světě. Pan Matteschitz pak začal část svých zisků investovat do různých sportovních činností. Nejznámější jsou jeho sponzorské dary pro automobilový klub Formule 1 Red Bull, za který jezdí i čtyřnásobný mistr světa Sebastian Vettel, akrobatickou letku Red Bull, fotbalové a jiné sportovní kluby. A protože jde vesměs o úspěšné aktivity, investice se mnohonásobně na jeho konto vracejí a přinášejí nové zisky. O tom, kam všude pan Matteschitz investuje, se lze dočíst na internetové stránce. A také o tom, že v roce 2012 věnoval rekordní částku 70 milionů eur na charitativní účely. Není tam ale napsáno nic o tom, že už víc než 20 let kompletně financuje také jeden projekt v Egyptě – vyhledávání dětí v městských ulicích, o které nikdo z místních dospělých nemá zájem, organizování domovů, ve kterých mohou bydlet, dostávat jídlo, kde je jim umožněno studium.

A právě tuto práci koná onen pacient, jako jeden z mnoha. Už 20 let financuje pan Matteschitz jeho pravidelné lety a všechny náklady spojené s prací v Egyptě, kde každý měsíc stráví dva týdny.

Když jsem vyslovil svoje překvapení nad tím, co všechno pan Matteschitz koná, můj „egyptský" pacient mi řekl: „Nedokážete si ani představit, kolik dobrého už pan Matteschitz pro ty ubohé děti udělal."

Když jsme spolu hovořili o projektu, na němž už tolik let pracuje, pověděl mi: „Jsem nesmírně vděčný Pánu Bohu za to, že mi umožnil věnovat se této činnosti, při níž jsem zažil tolik nádherných chvil." A po krátké odmlce, jako by zvažoval, jestli má ještě něco dodat, vyprávěl tento příběh: „Hned když jsem začal do Egypta létat, našel jsem v kontejneru na odpadky malé nemluvně. Živé, ale strašlivě zanedbané. Pohled na to ubohé dítě byl tak hrozný a bolestný, že jsem ho neodevzdal do útulku, kam jsme takové děti nosili, ale spolu s manželkou jsme se rozhodli, že ho sami adoptujeme. Naše vlastní děti už byly v té době dospělé a my jsme cítili, že stále ještě máme sílu, abychom vychovali i toto malé, neplánované stvořeníčko. Teď jsme šťastní, že ho máme. Je to náš čtvrtý, adoptivní syn, studuje ve Vídni medicínu a jsme na něho hrdí."

Podle statistiky žije v Egyptě až milion dětí na ulici. Tento strašný, bolestný fenomén známe také v Evropě: v Rumunsku žijí na ulici statisíce lidí, a podobně je tomu v Moldávii, na Ukrajině, ale i jinde.

Tříkrálová sbírka 2015

Ing. Hana Bělehradová, koordinátorka TKS za OCH Rajhrad (kráceno)

V těchto dnech vrcholí přípravy již patnáctého ročníku Tříkrálové sbírky, která odstartuje s novým rokem a potrvá do 14. ledna 2015. Jde o největší dobrovolnickou akci v naší zemi, která je součástí tradice a umožňuje veřejnosti podílet se spolu s Charitou na pomoci lidem v nouzi.

Prostředky z Tříkrálové sbírky každoročně významně přispívají k udržení, zkvalitnění a rozšíření nabídky sociálních a zdravotních služeb v regionu poskytovaných Oblastní charitou Rajhrad.

Z prostředků TS 2015 bude pořízeno vybavení nového zařízení Chráněného bydlení sv. Luisy určeného pro osoby s demencí, jehož provoz bude zahájen v lednu 2015. Další prostředky pomohou nevyléčitelně nemocným v hospici sv. Josefa například příspěvkem na nákup léků proti bolesti a zdravotnického materiálu, podpoří činnost dobrovolníků, kteří jsou nedílnou součástí hospicového týmu a také zajistí provoz odborného sociálního poradenství, které je zdarma poskytováno osobám dlouhodobě pečujícím o nevyléčitelně nemocné.

Díky Vašim darům bude možné přispět na provoz charitní pečovatelské a ošetřovatelské služby v regionu a usnadnit tak život seniorům a lidem se zdravotním znevýhodněním, kteří z důvodu věku, chronického onemocnění nebo zdravotního postižení potřebují pomoc druhých.

Peníze pomohou mládeži ohrožené negativními společenskými jevy, kterým se věnují sociální pracovníci Nízkoprahového centra Vata v Židlochovicích. Část výtěžku poputuje také do salesiánského střediska Don Bosko Hospet v Indii.

Další prostředky budou věnovány na pomoc rodinám s více dětmi v nouzi a v případě živelných katastrof na humanitární pomoc v České republice a zahraničí. Více o podpořených projektech najdete na www.rajhrad.charita.cz.

Oblastní charita Rajhrad děkuje Vám všem, kteří vlídně přijmete koledníky, otevřete svá srdce a štědré

dlaně a pomůžete tak mnoha potřebným a lidem v nouzi. Velké díky patří i samotným koledníkům, kteří věnují nezištně svůj čas ve prospěch pomoci druhým.

V neděli 4. ledna v 18 hodin můžete na programu ČT1 zhlédnout přímý přenos Tříkrálového koncertu z Městského divadla v Brně.

Podpořit Tříkrálovou sbírku můžete také zasláním dárcovské SMS KOLEDA na číslo 87777.

V Ostrovačicích a Říčanech se sbírka uskuteční v sobotu 3. ledna, ve Vev. Knínicích v neděli 4. 1. 2015 během odpoledne.

CO SE DĚJE v našich farnostech a děkanství

Změna v rosickém děkanství

Redakční rada

V našem rosickém děkanátu došlo k významné změně: dosavadní děkan P. Mgr. Tomáš Mikula odešel do farnosti Letovice, na jeho místo přišel o. František Koutný. Mnozí farníci z děkanství ho dobře znají z jeho dřívějšího působení v Rosicích a ve Zbraslavi i z jeho posledního kněžského působiště v Brně u Máří Magdalény.

Otci Tomáši moc děkujeme za jeho starost o farnosti našeho děkanství a jeho kompetentní pomoc s opravou církevních objektů.

Otci Františkovi do jeho nového působiště vyprošujeme hodně Božího požehnání a milostí Ducha svatého k vedení našich farností.

Povolební rozhovor s ing. Janem Studeným, starostou Říčan

Zuzana Pospíšilová

1) *V médiích zazněla informace, že jasná výhra lidovců v Říčanech je „raritou“ v České republice. Co tomu výsledku říkáte vy?*

Myslím, že tady vůbec nejde o lidovce nebo o politické strany. Přestože se zaštitujeme stranou KDU-ČSL, v obci lidé volí jednotlivé osobnosti. Jistě nás volili i občané, kteří by lidovce v žádných jiných volbách nikdy nezvolili. To je ale potěšující zpráva, když si uvědomíme, jaká averze k politice a politikům v našem státě nyní panuje. Jako raritu to ale nevnímám. Jsou obce, kde jsou poměry tak jasné, že ani nesestaví víc než jednu kandidátku.

2) *Obával jste se v některých okamžicích o dobrý výsledek? Třeba v souvislosti s malou účastí voličů?*

Asi mně to nebudete věřit, ale žádné dramatické obavy jsem neměl. Mnohem více stresu jsem si prožil při práci starosty, než při volbách. Musím se přiznat, že v jedné chvíli jsem i doufal, že neuspějeme, abych se mohl vrátit k normální práci, kterou mohu kdykoliv pustit z hlavy ?

3) *Bez podpory svých nejbližších by to bylo asi vše mnohem těžší. Jak vnímáte tento povolený doping?*

Bez této podpory se taková práce nedá vůbec dělat. Neustále se Vám v hlavě honí spousta myšlenek, jak řešit konkrétní problémy, nebo co v obci zlepšit. A to všechno se nedá držet v hlavě, musí se o tom diskutovat a někdy na to zbude čas až doma v rodině. Nehledě na to, že kamkoliv vyrazíte, vždy projíždíte nějakou jinou obcí, kterou vnímáte jako inspiraci. Pořád si něco zapisujete a to musí rodina snášet a tolerovat.

4) *Není pro Vás takto silný mandát zároveň trošku zavazující?*

Určitě ano. Zavazující jsou ale všechny výsledky voleb. Největší odpovědnost jsme ale cítili před čtyřmi lety, kdy jsme něco teprve slibovali, a přesto nás lidé podpořili s důvěrou, že to všechno uskutečníme. Po letošních volbách bych spíše řekl, že nás veřejnost odměnila za práci, kterou jsme už udělali, než za tu, která nás teprve čeká.

5) *Jak jste vnímal předvolební kampaň ostatních stran, konkrétně komunistů?*

S odstupem času musím říct, že kampaně ČSSD a KSČM byly příliš politické a obecné. Bylo zcela evidentní, že volební materiály byly vytvořeny z nějakých celostátních vzorů, které politické strany obcím předem nachystaly. Bohužel některá hesla na naši obec příliš neplatí. Při vší skromnosti si myslím, že my jsme byli v kampani blíže k lidem. Chceme dělat konkrétní věci a známe problémy obce.

Doposud jsem se k tomu veřejně nevyjadřoval, ale když jsem si přečetl leták komunistů, byl jsem přinejmenším rozladěný. Ti totiž zcela účelově lhali o tom, jak se v naší obci rozprodával obecní majetek, co zlého nás čeká atp. Jak asi muselo být bývalým starostům paní Franzové a ing. Kubišovi, kteří museli zastavovat bezhlavé privatizace a zachránili tak pro obec majetek v hodnotě desítek milionu. Jen díky nim můžeme dnes hospodařit s nějakým majetkem a těžit z jeho výnosů. Kampaň komunistů byla tedy nekorektní, asi proto, že ji netvořili lidé, kteří o této obci a její historii něco vědí. Varování před jednobarevným zastupitelstvem na jejich nástěnce mne ale naopak pobavilo.

Moc děkujeme za rozhovor. Berte takto silný mandát jako poděkování za vše, co jste pro Říčany udělal, i jako podporu do dalších náročných pracovních dní.

Tříkrálový koncert ve Veverských Knínicích

Sáva Buršík, člen Zastupoitelstva obce Vev. Knínice

Vážení a milí přátelé,

srdečně vás zveme na **Tříkrálový koncert**

sdružení hudebníků Castello in Aria z Brna,

který se uskuteční v kostele svatého Mikuláše ve Veverských Knínicích

v neděli 11. ledna 2015 v 15.30 hodin.

Během koncertu zazní 14 písní,
3 z nich za spoluúčasti MAKS (Malé amatérské knínické scholy).
Před koncertem bude podáváno malé občerstvení
(cukroví a horký punč).

Vstupné dobrovolné.

Koncert pořádá Zastupitelstvo obce Veverské Knínice
spolu s ŘKF Veverské Knínice.

Několik informací o vystupujícím tělese:

Castello in Aria je sdružení hudebníků, kteří se zabývají barokní hudbou provozovanou na kopie dobových hudebních nástrojů.

Barokní hudebníci své doby měli k dispozici bohatý instrumentář, čítající cinky, housle, sackbuty, dulciány, violy da gamba, violy d'amore, regály a mnohé další, z nichž jen některé přežily do dnešní doby. Běžnou příčinou „vyhynutí" mnoha nástrojů byla nejen změna hudebního vkusu s nástupem klasicismu, ale také technické obtíže hry. V sedmdesátých létech minulého století dochází k oživení zájmu o autentické provozování barokní hudby a s tím spojenému znovu vynalezení způsobů jak vyrábět barokní nástroje a jak na ně hrát.

Z doby baroka se do dnešní doby zachovalo obrovské množství hudebního materiálu. Jsou to jak světské, tak církevní skladby, a dokonce i školy hry na různé nástroje.

V pořadu „Ó duše má rozmilá, do Betléma poďme" Vám chceme představit vánoční písně z kancionálů, instrumentální sonáty a varhanní skladby tak, jak mohly znít na konci 17. století. Budeme hrát na cink, barokní housle, violu da gamba, na Vaše kostelní varhany a také budeme zpívat.

Jméno našeho souboru je vzdáním pocty baroknímu skladateli Dario Castellovi, jehož skladby rádi hrajeme. Sousloví Castello in Aria znamená v italštině přelud, jakým je i naše hudba. Po dobu, co zní, je velmi skutečná, a když skončí, rozplyne se a zůstane jen vzpomínka.

CO SE DĚJE V DIECÉZI A VE SVĚTĚ

Bystrcká Archa oslavila dvacáté výročí

Pavel Šoba, ŘK farnost sv. Janů, Brno-Bystrc

Jeden kněz, tři nedělní mše svaté a plný kostel věřících. Takový byl obrázek Bystrce na začátku devadesátých let minulého století. Psal se rok 1994 a po dlouhých jednáních souvisejících s restitučními nároky byl získán pozemek na výstavbu duchovního centra. Ještě v témže roce se je podařilo díky obětavosti farníků vybudovat. Dostalo se mu pojmenování Archa.

Bude mít zdánlivě nenápadná bílá stavba reálnou šanci vnuknout duchovní impulz obyvatelům panelového sídliště?

Píše se 22. listopad 2014. Bystrčtí farníci se po několika týdnech pečlivých příprav shromáždili, aby vzdali Pánu díky za všechny dary, které i prostřednictvím Archy v uplynulých letech přijali. Za 20 let je těch důvodů opravdu celá řada. S vědomím, že ne všechny plody tohoto bohulibého díla přitom musí být lidskými smysly postřehnutelné, zahájili věřící celodenní slavnost

děkovnou mší svatou, kterou celebroval brněnský děkan Václav Slouk. Při bohoslužbě, která díky příznivému počasí probíhala pod širým nebem, poděkoval všem, kteří duchovní život Archy v uplynulých letech rozvíjeli. Zároveň povzbudil přítomné věřící, aby ve svém úsilí o evangelizaci neustávali.

farnostbystrc.rajce.net

Ekumenický rozměr tohoto díla na závěr mše sv. ocenil zástupce evangelické církve metodistické, která Archu rovněž již bezmála 16 let využívá ke svým každotýdenním shromážděním.

Pestře koncipovaný program, který pamatoval na všechny věkové skupiny, dával příchozím celou řadu možností k přátelským rozhovorům a navázání nových přátelství, bez ohledu na náboženské vyznání.

V čase poledním se samozřejmě kromě jiného jedlo a pilo. Každý si vybral dle libosti, a to i díky šikovným farnicím, které napekly a vyrobily velké množství dobrot…

Děti se s vydatným přispěním bystrckých skautů dosyta vydováděly na šestici soutěžních stanovišť inspirovaných zvěří z Noemovy Archy. Za splnění dovednostních úkolů sbíraly originální nálepky, které si poté vyměnily za pěknou odměnu. Dospělí, pana faráře nevyjímaje, využili příhodného počasí a s živým zájmem se zapojili do oblíbené hry kubb.

Na odpoledne plné zábavy navázalo pásmo Hraje/zpívá celá (farní) rodina, při kterém se představila asi třicítka hudebně nadaných farníků. Libé zvuky hudebních nástrojů se střídaly s procítěným zpěvem a sv. Cecílie, patronka hudby, jistě z nebes výše prominula občasná klopýtnutí zejména mladších interpretů.

Celodenní program pokračoval duchovním podvečerem v Arše. Asi desítka farníků se ochotně zapojila do části, kde každý z nich několika slůvky přiblížil svoje oblíbené biblické místo.

Adorací před svatostánkem, kdy mezi chvály a díky byly zahrnuty také konkrétní úmysly farníků, to celé vyvrcholilo. Bohu díky za tak vydařenou slavnost!

PS: Velké poděkování náleží kromě mnoha dobrodinců také ostrovačickému panu faráři, který na oslavu 20 let Archy ochotně zapůjčil lavice i stoly…

O pomoci trpícím křesťanům

Biskupové českých a moravských diecézí (z listu věřícím čteného v neděli 26. 10. 2014)

Drazí bratři a sestry,

celý svět je zneklidněn událostmi na Blízkém východě, v mnoha zemích Afriky (především v Nigérii, Středoafrické republice a Jižním Súdánu) i na Ukrajině. Na těchto místech trpí lidé ve válkách rozpoutaných mocnými či netolerantními lidmi. Dnes je na celém světě pronásledováno až 200 milionů křesťanů a více než 100 tisíc z nich je každoročně umučeno nebo zabito. Dnešní pronásledování má více obětí než pronásledování v dobách prvních křesťanů. Hlavními pronásledovateli jsou režimy založené na komunistické ideologii či náboženském fundamentalismu, zvláště pak islámském.

Jako křesťané silně vnímáme, že trpí naše sestry a bratři, členové naší rodiny. Nemůžeme být lhostejní, ani nestačí náš soucit nebo nářek, protože by nebyl upřímný, kdybychom nevyužili prostředky pomoci, které máme. Proto vás upřímně prosíme o intenzivní modlitby za mír a ukončení utrpení křesťanů. Mají-li být ovšem naše modlitby účinné, je třeba, abychom k nim dodali naše křesťanské svědectví života a úsilí proměnit naši společnost evangeliem. Nebudeme-li jako národ žít podle Božích přikázání, ani my nemáme jistý současný mír a blahobyt.

Také vás prosíme – obracejte se na naše politiky s výzvami, aby se více angažovali pro spravedlnost a mír ve světě, pro lidská práva a pomoc trpícím. Ať nemají strach připojit se k sankcím vůči agresorům, ani když to bude znamenat omezení našich obchodů a od každého z nás to bude vyžadovat nějakou oběť. Pro naši zemi od nich požadujte rozhodování v souladu s morálkou a zásadami Desatera Božích přikázání.

Každoročně prožíváme šestou neděli velikonoční jako den modliteb za pronásledované křesťany, ale v této situaci se od nás čeká víc. Proto prosíme, abyste se zapojili do dne postu za mír na Blízkém východě, v afrických zemích a na Ukrajině, který vyhlašujeme na pátek 31. října. V prvním listopadovém týdnu se účastněte dle svých možností také prosebných adoračních pobožností, a každý den v poledne se spojme v modlitbě za mír alespoň krátkou modlitbou.

Těm, kteří přišli o domov a o všechen majetek a trpí hlady, je nutné pomoci i našimi dary. Proto ve spolupráci s Charitou ČR vyhlašujeme celonárodní sbírku na pomoc lidem v těchto zemích. Prosíme, abyste ukázali svou velkorysost.

Věříme, že nás Pán vyslyší – vždyť on slíbil, že vyslyší ty, kdo budou v jeho jménu společně prosit za jednu věc, na které se shodli podle Boží vůle.

Děkujeme všem, kteří se zapojí, a všem žehnáme.

ZÁŽITKY A PROŽITKY

Knínické výročí

Jiří Koch

V textu uvedené citace jsou použity z podkladů o klášteře Porta coeli na internetu (Wikipedie a domovská stránka Cisterciáckého opatství). Další informace mi (asi před 5 lety) poskytl Dr. J. Dvořák z AÚ AV ČR.

Letos 31. října tomu bylo přesně 780 let, co byly Veverské Knínice poprvé písemně označeny svým jménem na jisté důležité listině, čímž byla prokázána jejich historická existence. S jistou dávkou euforie se tak dá říct, že naše obec se datem 31. října 1234 vynořila z šera historické anonymity, narodila se pro historii a vydala se na pouť dějinami. Je to tedy den pro naši obec velmi významný, snad ze všech významných ten nejvýznamnější.

Tato skutečnost souvisí se založením kláštera Porta coeli (Brána nebes) u Tišnova. Myšlenkou zřídit klášter se zabýval za svého života už král Přemysl Otakar I. († 15. 12. 1230). Uskutečnila ji však až jeho manželka královna Konstancie, vdova po tomto velkém panovníkovi. Stavební práce byly zahájeny pravděpodobně ještě v roce 1230, stavba byla dokončena v roce 1233 (prvními řeholnicemi byl klášter obydlen dokonce už rok předtím, i když byly nuceny žít v poměrně provizorním prostředí).

O dostavbě kláštera se dovídáme v jedné z listin samotné královny vydané 6. 2. 1233. Po úvodu „My Konstancie, z Boží milosti královna česká, kdysi manželka krále Otakara blahé paměti“ zde královna řeší především otázky kolem držav Vidžína a Úterý v západních Čechách, které prodává premonstrátské kanonii v Teplé. A pak dál stručně uvádí tu zajímavou a důležitou věc „pro panny řádu Cisterciáckého zřídily jsme na Moravě v místě řečeném Tusnovic náležité bydliště“. Rok 1233 je podle této zprávy považován za rok založení kláštera Porta coeli.

Teprve 31. října 1234 vystavil její syn, moravský markrabě Přemysl, ve Znojmě listinu zmiňovanou v úvodu, dnes historiky pokládanou za zakládací listinu tišnovského kláštera. V ní za souhlasu svého bratra, českého krále Václava I., a olomouckého biskupa Roberta, potvrzuje všechny majetky a výsady, které klášteru udělila jeho zakladatelka.

V hlavní části listiny lze číst: „Na zbožné prosby věhlasné matky naší, české královny Konstancie, dali jsme klášteru řečenému Porta coeli v Tišnově (Thussnouich) půdu a místo, které bezpečnými hranicemi jsme opatřili, aby rozeznávalo se od jiných našich statků přilehlých, a aby na příště vyloučeny

byly pochybnosti, pro které řečený klášter mohl by být obtěžován nebo znepokojován."

Na konci výčtu majetků listina uvádí trojici osad (vsí), které klášteru věnovala královna Konstancie - Kapanice, Čejč a Knínice, v originále „Kapenich, Cheiche a Knenich, které matka naše dala témuž klášteru dle všeho předepsaného práva, a kéž těší se vší předeslané svobodě."

Listina byla opatřena pečetěmi všech tří výše jmenovaných hodnostářů. Z nich se zachovala pouze jediná, pečeť markraběte Přemysla. Je umístěna na listině uprostřed, obě další pečetě se ztratily.

Listina je dnes uložena v Moravském zemském archivu v Brně. Její velmi zdařilá kopie je k vidění v Podhoráckém muzeu v Předklášteří u Tišnova, jež sídlí v areálu kláštera Porta coeli. Tam si ji mohli prohlédnout též účastníci poutního zájezdu našich farností pořádaného k 750. výročí existence knínické farnosti v květnu 2009 (pamatujete, byly nás plné dva autobusy!).

Co se názvu obce týká, ten v průběhu věků několikrát změnil svou podobu. Ve Vlastivědě moravské (vydání z roku 1904) je v článku týkajícím se naší obce uváděna řada podob jejího názvu, např. Chneniz, Khneniz, Kneknize, Kniehnice, Khnenic, Kněhnice, Knihnice, Kněnice Německé.

Původní název naší vsi byl pouze „Knínice". Obecně jím byly na Moravě označovány vsi, kterými vládnoucí knížata obdarovávala své manželky – kněžny. Adjektivum „Německé" se v názvu objevilo až někdy v 15. století. Pravděpodobně proto, aby se obec odlišila od blízkých Moravských Knínic.

Závěrem se vraťme ještě k osobnosti zakladatelky kláštera. Královna Konstancie v něm prožila poslední období svého života. Zemřela tam 6. prosince 1240. Ve své poslední vydané listině sama sebe nazývá „někdejší královnou českou, nyní však pokornou služkou Ježíše Krista". Byla pohřbena v bazilice, stejně jako její syn Přemysl, markrabě moravský, který zemřel o rok dříve.

Pečení chleba

Vladimír Kokolia (kráceno)

Znáte to, okouzlí vás možnost, že si podle víkendového magazínu můžete udělat doma sami nějakou speciální věc, vkusný bytový doplněk, originální svíčičku, vlastnoručně upletete skutečný košík a uvaříte mýdlo. Patří sem i radostná vize kompostu a permakulturní bezpracná péče o zahrádku. Často jde prostě o recepty, jednou na domácí pivo, na domácí kumys, na česko-korejské tradiční kimči, případně na pravé suši z toho, co dům dal.

Dejme tomu, že tentokrát vás zachvátilo pečení vlastního chleba. Představa je opět nádherná, domácnost voní čerstvě upečeným bochníkem, krásná zlatavá křupavá kůrka, po rozkrojení nádherně naskočená střídka. Určitě jste se nebrzdili ve své kreativitě a nacpete do těsta různá semínka, oříšky a kdejaké superpotraviny, čímž se váš chléb stává kompletním balíčkem poslední záchrany i při náhodném zabloudění v divočině. Cítíte spojení s generacemi, které se s tím musely podobně jako vy v kuchyni pachtit, a prozářená budoucnost před vámi jen kyne.

A skutečně, hned napoprvé – ale i kdyby napodruhé nebo napotřetí, nevadí – se to povedlo! Nelhali nám, jde to! Pár dnů se kocháte sami, načež se dostaví fáze evangelizační, kdy už dále nesnesete představu, že si tak báječnou věc necháváte jen pro sebe. Pokud pečete chléb kváskový, brzy všichni vaši blízcí obdrží balíček s mnohoznačně vypadající hmotou, za který by měli projevit vděk, jelikož jejich život se teď kváskem změní k lepšímu. Vyfotíte upečený kopec těsta na Facebook, zařadíte se do diskuzní skupiny PecemPecen a bohorovně začnete poskytovat rady začátečníkům.

Drží vás to tři týdny, ani si nevšimnete, že váš partner začal dokrmovat děti pamlsky ze samošky. Naopak, vaše činnost se zintenzivní, kdo nepeče s vámi, peče proti vám, nakoupíte další pekařské potřeby a mouku do zásoby, abyste se sami o svém přesvědčení ujistili, a též je pojistili.

A pak zlom a konec. Obvykle se objeví specifický spouštěč, například zahlédnete, jak drůbež od sousedů zobá mezi zrním a slepičáky taky do vašeho ztvrdlého bochníku. Z hrdosti ještě několikrát chleba upečete, sami ho demonstrativně taky sníte, pak ale v rámci úklidu jednou dočasně založíte pekařské propriety, rodina se zase stmelí a vy se můžete vrátit k listování ve víkendovém magazínu. Když pak příležitostně narazíte na jednotlivce, který si dovolí projevit nadšení ve věci domácího pečení chleba, citlivě mu sdělíte,

že je sto let za opicemi, že my jsme si tím už prošli, a víc nás teď zajímá něco jiného – třeba pražení hmyzích proteinů.

Asi se tedy nedivíte, že se ostýchám psát o svém pečení chleba. Peču chleba, protože potřebuju obyčejnou konzumní kvalitu na pravidelné bázi – prostě něco místo těch divných chlebů v obchodě. Peču z vlastního kvásku, namnožil jsem ho podle návodu z internetu a šlo to hned na první pokus. Peču chleba čistě jen z žitné celozrnné mouky, a právě u ní je kvásek nepostradatelný. (Kvasnicemi nakynuté pečivo pečeme odedávna jako každý, to by nestálo za zmínku.) Jdu po co největší jednoduchosti a opakovatelnosti. Nerealizuju se v zajímavých přísadách, naopak se držím geniální jednoduchosti: žito a voda. Nic dalšího. Vlastně sůl.

Pokud jsem někoho z vás navnadil, že by si pečení chleba chtěl také doma zkusit, může se kdykoliv poradit na internetu, je tam plno odkazů, např: www.cuketka.cz. Nebo návod na vytvoření kvásku: domacipekarny.dama.cz. Nebo pokud by chtěl postupovat stejně, jak to dělám doma, můj recept najde na webu orik.cz.

Ovšem lepší než všechny popisy a návody by ale bylo udělat společnou ochutnávku nebo tak něco!

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Údiv nad světem

Otiskujeme několik odstavečků ze stejnojmenné kapitoly známé knihy Marka Orko Váchy „Tančící skály“

Kdybychom se zúčastnili školního poznávacího výletu vesmírnou lodí za planetami naší sluneční soustavy, setkali bychom se s planetami vytvořenými z plynů, ledu i pevných látek.

Všude buď velká zima, nebo velké horko, atmosféra buď příliš hustá, nebo chybějící, déšť helia a moře a mraky z metanu. Jedno však mají všechny planety společné: nikde nic, co by připomínalo život.

Na Zemi by nás po průletu atmosférou přivítalo šplouchání delfínů a křik ptáků. Naše planeta připomíná modrý vesmírný koráb, plný života, obrovskou zoologickou zahradu, loď plující vesmírem, plnou květin a motýlů.

Často říkáme, že kdybychom viděli nějaký zjevný zázrak, uvěřili bychom v Boha. Jsme uvnitř něj. Vězte, že když vyjdete zítra ráno z domu a uvidíte trávník s květinami, nebo, máte-li štěstí a bydlíte-li mimo město, když v jitru uvidíte, jak se stromy na protější stráni koupou ve vzduchu, nezapomeňte,

že se právě nacházíte uprostřed zázraku.

Při pohledu na naši planetu z hloubi vesmíru bychom si uvědomili nepravděpodobnost a nesamozřejmost života: biosféra, prostor obývaný živými bytostmi, je jen tenounká blána na povrchu Země. Směrem dolů jde nejhlubší moře do asi 11 km, směrem vzhůru najdeme drobné organizmy ještě asi do 10 km nad zemí, celkem 20 km života. Kdybychom Zemi zmenšili na velikost jablka, biosféra by byla mnohem tenčí než jablečná slupka: zde se odehrávají naše tragédie a radosti.

Omezená platnost žití

Převzato z internetu – anonymní autor (kráceno)

Bylo půl deváté, pracovní dopoledne už v plném proudu, když dorazil postarší pán, osmdesátník, k odstranění stehů z prstu. Řekl, že spěchá, že má už na devět něco dalšího domluveno.

Viděl jsem, jak je nervózní a řekl mu, aby si sedl, věděl jsem, že se na něho sotva kdo podívá dřív než za hodinu.

Díval se však pořád na hodinky, a já zrovna neměl pacienta, tak jsem se rozhodl se na jeho ránu podívat. Zjistil jsem, že je dobře zhojena, tak jsem si promluvil s jedním lékařem a obstaral si vše potřebné k odstranění stehů a převázání rány. Zatím co jsem byl takto zaměstnán, zeptal jsem se jej, spěchá-li snad tolik kvůli další návštěvě u jiného lékaře. Odvětil, že nikoliv, že potřebuje jít do sanatoria, aby posnídal se svou ženou. Tak jsem se zeptal na její zdraví. Řekl, že tam už nějakou dobu je a že má Alzheimera. A jak jsme tak povídali, otázal jsem se, vyvedlo-li by ji z rovnováhy, kdyby přišel trochu později. Opáčil, že jeho žena už dlouho neví, kdo je a jeho že už pět let nepoznává. To mne překvapilo a ptám se: A vy tam přesto docházíte každé ráno, i když ona neví, kdo jste? Usmál se, poklepal mi na ruku a pravil: Ona mne nepozná, ale já pořád dobře vím, kdo je ona!

Musel jsem zadržet slzy, když odcházel. Na ruce jsem měl husí kůži a pomyslel jsem si: Tak takovou lásku bych chtěl v životě mít.

Opravdová láska není tělesná ani romantická.

Skutečná láska spočívá v přijímání všeho, co je, bylo, bude a nebude. Nejšťastnější lidé nemusí mít zrovna to nejlepší ze všeho, oni si udělají to nejlepší z toho, co mají.

V životě nejde o to, jak přežít bouři, nýbrž jak tančit v dešti. Všichni stárneme; už zítra může dojít na nás. Užívejme života. Má totiž omezenou dobu platnosti.

Hovory v Jeruzalémě

Kniha rozhovorů, v níž na otázky G. Sporschilla odpovídá bývalý milánský arcibiskup kardinál Carlo Maria Martini. Na ukázku otiskujeme jednu otázku a zkrácenou odpověď.

Pád železné opony vyvolal změny i v církevním životě. Duch vane z Východu i ze Západu. Vnímáte něco převratného?

Tlak, morálka a povinnost už své síly vyčerpaly, ale stále existuje poptávka po veliké nabídce. Více než kdy jindy lidé hledají úlevu a pomoc v rozhovoru. Tato nouze plní dnes čekárny psychologů a poradců. Zde je prostor pro církev, zde je pro ni veliká šance. Ve zpovědi, v prostoru diskrétnosti, osobního doprovázení a v daru rozhřešení má velkou tradici a kompetentnost. Ve zpovědi člověk zakouší, že mu Bůh dává odpuštění. Je to milost.

Jak dokázat, aby se církevní praxe pokání osvobodila od dávných zátěží z antiky a zazářila Boží nabídka? „Musíme kráčet vepředu," říkával rád papež Jan Pavel II. Nebědovat a nemoralizovat, nýbrž objevovat a posilovat to dobré a nové, to znamená evangelium, radostnou zvěst. Zpověď končí slovy: „Uděluji ti rozhřešení… jdi v pokoji." To je příslib bez jakýchkoliv podmínek a bez „musíš". Ježíš hovoří v oznamovacím způsobu. „Vy jste světlo světa. Vy jste sůl země. Odpouštějí se ti hříchy".

HUMOR

Některé vtipy, jimž jsme se v srpnu smáli při cestě na Velehrad

Anička Kadlčková

Advokát říká klientovi po vyhraném soudním procesu: „Bránil jsem vás jako vlastního syna." „Ale copak, taky krade?"

Lékař se vrací z lovu. „Co jsi ulovil?" ptá se žena. „Jednoho zajíce a čtyři nové pacienty."

Kapitán říká své posádce: „Mám pro vás jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Kterou chcete slyšet první?" „Tu špatnou." „Právě se potápíme." „A ta dobrá?" „Dostaneme za to jedenáct Oscarů".

K papežovi do Vatikánu přijde sám velký Henry Ford a říká: „Dám vám tisíc dolarů, když dáte do textu Otčenáše název mojí firmy." Papež: „Ale to nejde." „Tak milion dolarů." Papež: „Ne!" „Tak pět milionů dolarů." Papež: „Ne!!!!!" „Tak deset dolarů, když mi řeknete, kolik vám dal Fiat, že je v latinském textu „Fiat voluntas tua!!" (Buď vůle tvá)

OKÉNKO PRO DĚTI

SKUTKY KŘESŤANSKÉ LÁSKY

Ježíš chtěl, abychom byli světlem světa. Řekl: „Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích." Nás křesťany by proto měli ostatní poznat podle lásky. – Skutků křesťanské lásky je mnoho. Některé jsou nakresleny na obrázku. Snažíš se o některé? Víš, proč je uprostřed nakreslena velikonoční svíce?

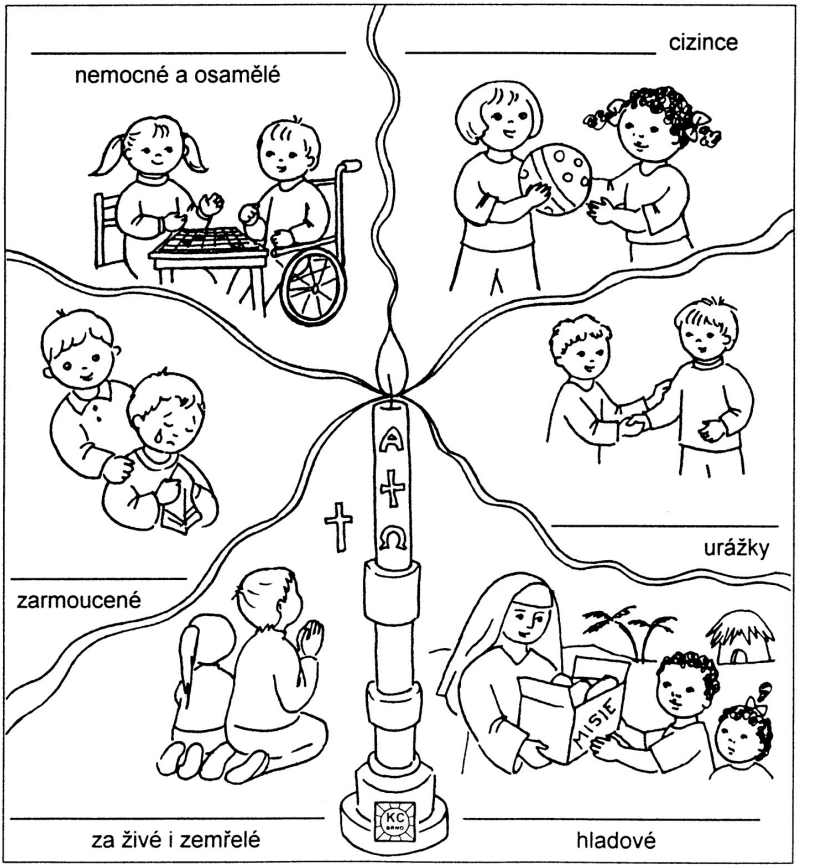

Doplň ke slovům v obrázcích správná slovesa:
modlit se – navštěvovat – odpouštět – přijímat – těšit – sytit

Závěrečné upozornění redakční rady
Příští číslo FZ OŘÍK vyjde před Velikonocemi.
Uzávěrka příspěvků je 8. března 2015.
Přijímají je P. Ludvík Bradáč, ŘKF Ostrovačice, 546 427 392,
rkf.ostrovacice@volny.cz a Jiří Koch, Veverské Knínice 145, 533 533 279
kochvk@quick.cz. Dopředu děkujeme!

OŘÍK – farní zpravodaj ŘKF Ostrovačice (Říčany) a ŘKF Veverské Knínice.
Vydává ho ŘKF Ostrovačice, nám. V. Mrštíka 45, 664 81 Ostrovačice, IČ: 65265793,
www.orik.cz, rkf.ostrovacice@volny.cz
Je registrován na MK ČR pod evid. číslem MK ČR E 18122.
Vychází 3x ročně, před Velikonocemi, ke svátku sv. Václava a před Vánocemi.
Redakční rada: Ludvík Bradáč, Ludmila Franzová, Jiří Koch, Pavlína Kadlčková,
Jarmila Pololáníková, Marie Ševčáková. Tisk: Gloria Rosice
Obsah zpravodaje můžete také najít na webových stránkách www.orik.cz